

Goddank. De muziek was verdwenen. De stilte in de studio voelde weldadig aan.

‘Eén minuut...’ klonk het uit de speakers.

Doordat Jules de intercomknop ingedrukt hield, kon ze het zoemen van de computers in de tegenoverliggende regieruimte horen. Hij slikte, alsof hij nog iets wilde zeggen, maar er volgde een pijnlijk stilzwijgen. Ook Evelyne en Luc zeiden niets, te verbijsterd om ook maar één woord te kunnen uitbrengen.

Pats.

Uit de speakers knalde weer muziek.

Née! Chantal kneep haar ogen dicht, smekend dat het op-hield. Te hard, te snel, te vrolijk. Maar nog voor haar hand het intercomknopje gevonden had, besepte ze dat de regie niks anders deed dan de *playlist* volgen. Op de automatische piloot, zonder nadenken.

Ze boog zich over het bericht dat Jules haar een paar minuten geleden in handen had gedrukt. De letters dansten. Werktuiglijk maakte ze met potlood een paar aantekeningen, onderstreepte de woorden die beklemtoond moesten worden. Terwijl ze murmelend voor zichzelf de tekst las, wilde de inhoud nog steeds niet tot haar doordringen.

Stilte.

De muziek zweeg weer.

‘Lukt het?’ Uit de speakers kwam Jules’ bezorgde stem.

Ze knikte. Natuurlijk lukte het. Ze was sterpresentatrice. Iedere

ochtend, tussen zes en negen, hingen meer dan honderdduizend luisteraars aan haar lippen. *Radio Limousin Populaire... NIEUWS... met Chantal Zwart*. En bovendien: ze stond er niet alleen voor. Bij RLP had ze fantastische collega's die haar – mocht er iets fout gaan – opvingen.

Ze keek naar de wit weggetrokken gezichten van Jules en Luc aan de andere kant van de ruit, naar Evelyne, die er al even beroerd uitzag. Na het telefoontje van de politie was de redactie-assistente onmiddellijk naar de regie gerend.

'Dertig seconden...'

Op het linkerbeeldscherm zag Chantal dat de tune voor het korte bulletin klaarstond. Ze schikte het stapeltje berichten, ging recht voor de microfoon zitten en probeerde niet te denken aan de steen in haar maag.

'Tien seconden...'

Luc, de technicus, had het overgenomen. Zijn stem stond op breken. Chantal trok de koptelefoon over haar korte blonde haar en depde haar lippen.

'Ik zet je open.'

De tune liep. Synthesizerklanken met daaronder weinig origineel telexgeratel. Het rode licht met ON AIR sprong aan. Het was alsof de steen langzaam omhoog kwam en haar de adem afsneed.

'Goedemorgen, het is halfnegen,' begon ze zo opgewekt mogelijk. 'Dit is het nieuws van RLP.' Er volgde een galmende dreun waarin ze de brok in haar keel probeerde weg te slikken. 'Afgelopen nacht is Christophe Bourdes, hoofdredacteur en directeur van Radio Limousin Populaire, in zijn woonplaats Feytiat door een verkeersongeluk om het leven gekomen. Het ongeluk vond plaats toen Christophe Bourdes zijn hond uitliet en hij door een onbekende automobilist werd aangereden. Een ambulance was snel ter plaatse, maar de hulp kwam te laat. Op weg naar het ziekenhuis overleed Christophe Bourdes aan zijn verwondingen. De politie van Limoges is op zoek naar de voortvluchtige be-

stuurder en vraagt eventuele getuigen zich te melden op telefoonnummer 0555-143000.’ Chantal herhaalde het nummer. ‘Christophe Bourdes werd tweeënveertig jaar oud. Hij laat een vrouw en een tweejarig dochtertje achter.’

De laatste twee zinnen waren met ballpoint onder het bericht geschreven. Ze herkende Evelynes handschrift.

Luna.

De foto hing in Christophes kamer, zo opvallend dat iedere bezoeker wel moest vragen wie dat mooie meisje met de blonde krullen was dat met grote ogen vol vertrouwen de wereld inkeek. Luna, mijn dochter. Chantal hoorde het hem zeggen. Snel drukte ze de kuchknop in, slikte. Het moment scheen eindeloos. Nadat ze de knop losgelaten had, begon ze aan de rest van de stapel. Korte berichten die ze die ochtend al een paar keer had gelezen. Haar hersenen functioneerden op volle toeren. Lippen bewogen, zinnen stroomden perfect gearticuleerd uit haar mond, maar haar gedachten waren heel ergens anders. Wat was er in hemelsnaam gebeurd? Een verkeersongeluk tijdens het uitlaten van zijn hond. Waarom had Christophe de auto niet horen aankomen?

‘Het weer voor vandaag, woensdag 17 maart.’ Ze was bij het een-na-laatste blaadje aanbeland. ‘Het wordt een winterse dag met maxima van min drie in het Centraal Massief tot plus twee in de lager gelegen delen van de Limousin. Météo France heeft een sneeuwalarm afgegeven. Op doorgaande wegen wordt gestrooid, maar op kleinere wegen is er kans op gladheid. Kijkt u dus uit.’

Zonder dat ze een teken hoefde te geven, startte Luc de *stationcall*. Het rode licht boven de ruit bleef branden.

‘Zo direct een interview met...’ Als in trance las Chantal de laatste pagina voor. Iets over een jonge architect die een prestigieuze prijs had gewonnen. Nadat ze aan het eind van de tekst gekomen was, knalde de reclamepingel in haar koptelefoon. De letters ON AIR doofden. Op het linkerbeeldscherm zag ze dat ze

de komende drie minuten niet 'op zender' was. Toen ze haar koptelefoon afzette, droop het zweet langs haar oren.

'Goed gedaan, meid.'

Evelyne stond bij de intercom. Luc had een arm om haar heen geslagen.

Chantal wendde haar gezicht af en probeerde zich te concentreren op de papieren voor haar. Zeven minuten over halfnegen. Jules kon ieder moment met de architect de studio binnenkomen. Ze keek op de schermen voor haar. Muziek en reclame niet meegeteld moest ze het nog een kwartier volhouden. Gaat lukken, sprak ze zichzelf toe. Het moest. Gisteren had ze het interview voorbereid. Alle vragen stonden op papier. Ze hoefde ze maar op te lezen. Op de automatische piloot, zonder nadenken.

*Iedereen ziet het. En anders horen ze het wel. De klaaglijke uit-
halen van mijn moeder. Ze gedraagt zich alsof het huis voor haar
ogen afbrandt. Pathetisch. Mijn vader is een eindje verderop
gaan staan en schaamt zich dood.*

*Uit alle macht probeer ik me uit mijn moeders omknelling te
bevrijden. Ik ben vijftien, geen kind dat voor de eerste keer naar
school gaat. Wanneer ze me eindelijk loslaat, gebeurt wat ik al
die tijd heb proberen te vermijden: tranen glijden over mijn
wangen. Mijn vader loopt met stramme rug naar de parkeer-
plaats. Stelletje slappelingen. Ik zie het hem denken.*

*Er wordt een bel geluid. Om ons heen ontstaat beroering.
Kussen, handdrukken. Doe je best, hoor ik iemand zeggen, en
stel ons niet teleur. Nee pap, nee mam. Tot Allerheiligen, jongen.
Allerheiligen.*

*In paniek probeer ik uit te rekenen hoelang het duurt voor het
Allerheiligen is. Negen weken. Eindeloos. Ik ben nooit langer
dan twee dagen van huis geweest. Ik voel nieuwe tranen opwel-
len, waarop mijn moeder me ogenblikkelijk in haar armen sluit,
zo heftig dat ik geen lucht meer krijg. Om me heen klinken voet-
stappen, afscheidsgroeten, gelach.*

*Wanneer de bel ophoudt, laat ze me eindelijk los. Ik pak mijn
twee koffers op en loop, zonder om te kijken, het donkere poort-
gebouw binnen. Aan de andere kant ligt de cour, badend in de
zon.*

‘Hé, jij!’

Even ben ik verblind. Dan zie ik dat de jongens per klas staan opgesteld, in rijen van vier.

‘Welke klas?’

‘Vierde, meneer.’

‘Dáár!’

De docent wijst naar de laatste vrije plaats, voor drie jongens die zeker een hoofd groter zijn dan ik. Wanneer ik naar de plek loop, monsteren ze me met een mengeling van spot en walging. Zodra ik mijn plaats heb ingenomen krijg ik een por in mijn rug die me bijna voorover doet vallen. Een pijnkreet weet ik in te houden, waarna er uit mijn mond een soort muizenpiep komt.

‘Zie je wel,’ fluistert de jongen die achter me staat triomfante-lijk tegen de twee anderen. ‘Het is een flikkertje, een klein vies flikkertje.’

Hij tilt zijn rechterschoen op, grijnst en doet alsof hij met de zool een of ander eng, vies beestje vermorzelt.

Uit de speakers aan de muur klonk het ochtendmagazine met de nieuwe presentator, maar niemand luisterde. Verslagen stonden Chantal en Evelyne met collega's in een kringetje bij elkaar. Sommigen rookten, maar er was niemand die er iets van zei. Het nieuws van Christophes dood had de redactie als een mokerslag getroffen.

Cedric Beck en Sylvie Brumeau waren de enigen die werkten. Cedric voerde een telefoongesprek aan de nieuwsdesk, waarbij hij vooral luisterde en slechts af en toe iets zei. Zijn schouders zaten onder de roos. Zijn huid, getekend door zware acne, zag er slechter uit dan ooit. Sylvie, de presentatrice van de dagbulletins, zat tegenover hem op haar toetsenbord te tikken. Nieuwe teksten, nieuwe berichten. Chantal benijdde haar niet. Het nieuws van Christophes dood zou de komende uren nog vaak genoeg worden herhaald.

'Gaat het?'

Ze voelde Evelynes hand over haar rug gaan. Chantal probeerde te glimlachen. Natuurlijk ging het niet. En met één oogopslag zag ze dat Evelyne ook geen raad met de situatie wist. Haar anders twinkelend helderblauwe ogen stonden somber.

'Zullen we...?'

Cedric had zijn telefoongesprek beëindigd. Met een aarzelend gebaar probeerde hij de redacteuren om zich heen te verzamelen. Bureaustoelen werden aangesleept, waarbij iedereen z'n best deed om met de rug naar Christophes kamer te gaan zitten.

Chantal nam plaats naast Evelyne. Ze wisselden een korte blik van verstandhouding. Aan de overkant van de redactie stond de deur van Christophes kamer wagenwijd open, het licht brandde, op zijn bureau lag de post die Evelyne er vanochtend had neergelegd. Daarna had de politie gebeld.

‘Oké...’

Cedrics donkere ogen schoten onrustig heen en weer. Hij was nog geen halfjaar in dienst als eindredacteur en plotseling was hij de hoogste leidinggevende.

‘Dit is een heel moeilijk moment,’ begon hij. ‘Voor RLP, voor ons, maar nog het meest voor Christophes naasten.’ Er viel een stilte waarin hij met beide handen zijn halflange haren naar achteren streek. ‘Om de consequenties van Christophes dood te overzien en daarop te reageren heb ik om tien uur een afspraak met Castelloux.’

Er klonk goedkeurend gemompel dat Cedric de grote baas erbij haalde. Robert Castelloux, eigenaar van een keten elektronica-zaken, had aan de wieg gestaan van RLP en was vanaf de eerste dag de voorzitter van de aandeelhouders geweest.

‘We zullen een persbericht en een rouwadvertentie opstellen,’ ging Cedric met een monotone stem verder. ‘Voor de begrafenis of de crematie zullen we iets passends bestellen. Maar natuurlijk zullen we eerst contact opnemen met de weduwe.’

Claire, wilde Chantal hem toeroepen. De weduwe heeft een naam, net als zijn dochtertje.

‘Mochten jullie punten hebben voor mijn bespreking met Castelloux, of ideeën voor een tekst, dan hoor ik dat graag.’ Cedrics blik ging naar Evelyne. ‘Wel?’

Er volgde geen reactie. Op de achtergrond klonk muziek. Hoewel het geluid zacht stond, was het blikkige ‘tjing-tjing-tjing-tjing’ behoorlijk irritant.

‘Misschien moeten we de muziek aanpassen,’ zei Chantal terwijl ze op een van de speakers wees.

Cedric keek haar niet-begrijpend aan. 'En wat wil je dan draaien?'

'Iets anders.' Ze haalde haar schouders op. 'Maar niet dit.'

'Klassieke muziek?' stelde iemand voor.

'Néé!'

'Filmmuziek?'

In de kakofonie die ontstond volgden nog meer voorstellen.

'Jongens!' Met zijn ring tikte Cedric op het bureaublad. 'Dit is radio. Luisteraars verwachten dat we hetzelfde doen als altijd. Vierentwintig uur per dag nieuws, achtergronden en muziek. Dat zou Christophe ook gewild hebben. Denken jullie niet?'

Chantal voelde hoe Cedrics ogen op haar rustten, maar ze verdomde het om zijn blik te beantwoorden. Hij had natuurlijk gewoon gelijk. Christophe zou niet willen dat er iets werd aangepast. *Business as usual*. Hij had zich uit de naad gewerkt om van het radiostation een succes te maken en – ondanks beperkte financiën – meer nieuws en achtergronden te brengen dan de concurrentie. Hij had RLP's positie als marktleider verder weten te versterken. Christophe was RLP. Inderdaad... wás.

'We gaan de programmering dus niet aanpassen,' concludeerde Cedric iets te voortvarend. 'En we gaan gewoon door. Hoe moeilijk dat ook is. Ik stel dan ook voor dat we gewoon vergaderen.'

Doodse stilte.

'Is er een agenda?' Met gefronste wenkbrauwen keek hij naar Evelyne.

'Nee.'

'Geeft niet.' Hij deed zijn best te glimlachen. 'Goed, het nieuws van twaalf uur. We openen natuurlijk met Christophes dood. Wat hebben we?'

'Een verkeersongeluk,' antwoordde Chantal. 'Gisteravond laat. Hoe laat precies weten we nog niet. En of het echt een ongeluk was, weten we ook nog niet.'

'De politie spreekt van een verkeersongeluk,' sprak Cedric op belerende toon. 'Wie heeft de politie gesproken?'

Jules stak zijn hand op. 'Ik.'

'Hoe laat was dat?'

'Om kwart over acht.' Hij zwaaide met een velletje papier.

'Een paar minuten later stuurden ze het politiebericht.'

'Heb je Christophes vrouw gevraagd of we het nieuws mochten brengen?'

'Nee.' Jules schrok. 'Had ik dat moeten doen?'

'Natuurlijk had je dat moeten doen,' beet Chantal de jonge redacteur toe. 'Jezus man, ik dacht dat je dat gedaan had.'

'Nee. Het ging allemaal zo snel. Zo...'

'Sorry, Jules.' Ze hief haar handen, zich realiserend dat dit niet het moment was om met collega's te gaan kibbelen.

'Terug naar de uitzending,' zei Cedric. 'Wie covert het ongeluk? De omstandigheden, eventuele ooggetuigen, het onderzoek van de verkeerspolitie, wat weten ze wel en wat weten ze niet. Wie?'

'Ik,' antwoordde Jules op een toon alsof hij zich wilde revan-cheren.

Chantal vroeg zich af of ze haar hulp zou aanbieden. Ze was presentatrice, geen verslaggeefster. Na negenen bereidde ze de uitzending van de volgende dag voor. Jules zou haar aanbod wel eens heel verkeerd kunnen opvatten.

'Oké, Jules doet het verslag,' Cedric keek de kring weer rond.

'Wat doen we nog meer?'

'Een in memoriam lijkt me wel gepast,' merkte Evelyne zuinigjes op. 'Christophe was zeventien jaar in dienst van RLP, waarvan twaalf jaar in een leidinggevende positie.' Ze keek hem aan alsof ze wilde zeggen: dat moet jij nog maar eens zien te halen.

'Prima idee,' zei Cedric, haar blik negerend. 'Wie spreekt de tekst uit?'

'Robert Castelloux?'

'Uitstekend. Zoals ik al zei: Castelloux is om tien uur in huis.'

'Ik zorg wel dat het op band komt,' bood Sylvie aan.

‘Fijn.’ Cedric zuchtte. ‘Nog meer wat betreft de dood van Christophe?’

‘Wat doen we met Claire en Luna?’ vroeg Chantal.

‘Pardon?’

‘Christophes vrouw en dochtertje.’

‘O, eh...’ Hij was duidelijk even van zijn apropos gebracht. ‘Het lijkt me niet meer dan normaal dat Castelloux en ik na onze bespreking onze persoonlijke condoléances gaan aanbieden.’

‘Misschien zijn er nog meer medewerkers die dat willen,’ zei Chantal kribbig.

Hij maakte een gebaar van ‘ga-vooral-jullie-gang’.

‘Maar dan lijkt het me niet verstandig als iedereen tegelijk gaat,’ bracht Evelyne in. ‘Dus als iedereen zich eerst bij mij meldt, dan coördineer ik het wel. En ik zal ook zorgen dat er een envelop rondgaat.’

Het voorstel kreeg unaniem bijval. Iedereen behalve Cedric klapte.

‘Goed... tot zover de dood van Christophe.’ Zijn wimpers tril-
den. ‘Wat voor nieuws hebben we nog meer?’

* * *

Het sneeuwde. Toen ze de A20 opreed, zag Chantal dat er maar op één rijbaan gestrooid was. Gezien de miserabele staat van haar zomerbanden besloot ze op de rechterbaan te blijven.

‘Sorry nog voor vanochtend.’

Ze draaide haar hoofd naar Evelyne.

‘Ik was ervan uitgegaan dat Jules gebeld had met Claire.’

‘Jules?’ vroeg Chantal nog steeds niet-begrijpend.

‘Vanochtend, tijdens de uitzending.’

‘O, dat.’ Ze was het incident al vergeten. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Claire vanochtend naar de radio heeft geluisterd.’ Na een glimlach richtte ze haar blik op de lange stoet auto’s voor haar. Niemand waagde zich nog op de linkerrijbaan. Ze dacht

aan het aanstaande condoléancebezoek, waarbij haar fraaie volzinnen te binnen schoten die – hoe vaker ze de woorden in gedachten herhaalde – steeds banaler en nietszeggender werden.

‘Feytiat.’ Evelyne wees op het bord.

Afslag vijfendertig. De laatste afslag die Chantal gezien had, was nummer tweeëndertig. Daarna had ze kennelijk zitten dromen.

‘Weet je het nog?’ vroeg Evelyne.

‘Ja, hoor.’

Een maand of wat geleden was Chantal voor de eerste keer bij Christophe geweest. Voor zijn verjaardag had hij een paar collega’s uitgenodigd. Evelyne, Luc, haarzelf. Verder was er nog een handjevol andere gasten. De zus van Christophe, een paar burens. Wat Chantal zich voornamelijk herinnerde was hoe weinig ze die avond met Claire had gesproken. Iets wat nu zwaar op haar maag lag.

Op de doorgaande wegen rond Feytiat was gestrooid. Ze staken een rotonde over die haar bekend voorkwam. Daarna was ze het spoor bijster.

‘Na het tankstation naar links,’ hielp Evelyne. ‘Les Fleurs.’

O ja. Alle straten in de wijk hadden bloemennamen, herinnerde Chantal zich. Ze sloeg de hoek om. De smurrie ging over in vaste sneeuw. Met knerpende banden passeerden ze een bordje ‘dertig’.

‘Deze weg volgen,’ zei Evelyne, ‘en dan de tweede rechts.’

De wijk leek op een kitscherige kerstkaart. Vrijstaande huizen met witte schuine daken, omheinde tuinen met coniferen en andere bomen. Om de zoveel huizen waren parkjes aangelegd met banken voor moeders en klimapparaten voor kinderen. Chantal probeerde zich voor te stellen waar Christophe zijn hond had uitgelaten en hoe iemand hier zo hard had kunnen rijden dat er een dode was gevallen.

‘Rue des Roses,’ zei Evelyne terwijl ze de doodlopende straat in wees. ‘Nummer zeventien.’

Het was het een-na-laatste huis aan de linkerkant. De laurier-

boompjes in de voortuin bezweken bijna onder het pak sneeuw. Op de oprit stond Christophes auto, een rode Peugeot. Aan het einde van de straat was een parkeerplaatsje voor bezoekers.

Chantal en Evelyne stapten uit en liepen naar de woning toe. Op het moment dat ze aanbelden, sloeg binnen een hond aan. Ze keken elkaar aan, maar voor ze iets konden zeggen ging de deur open.

Claire droeg een knalgeel joggingpak met rode sloffen en keek alsof ze een paar seconden eerder uit een nachtmerrie was opgeschrikt. Haar huid was grijs, haar lippen waren kleurloos en haar haren staken alle kanten uit. De jonge vrouw was kleiner dan Chantal zich herinnerde.

‘Komt het gelegen?’ Evelyne moest haar stem verheffen om boven het geblaf uit te komen.

‘Wacht even...’ Claire draaide zich om en schreeuwde: ‘Lady... mand!’

De hond – Chantal meende een Golden Retriever te herkennen – gehoorzaamde onmiddellijk. Het blaffen ging over in piepen, dat ook snel ophield.

Claire wendde zich weer tot het bezoek en liet zich apatisch omhelzen. Eerst door Evelyne, daarna door Chantal. Condolésances werden uitgesproken, waarna ze onhandig met z’n drieën in het halletje bleven staan.

‘Sorry...’ Claire ging hen voor naar de woonkamer. ‘Komen jullie mee? La-dy!’ Haar stem sloeg over. Met één vermanende vinger dwong ze de hond in de mand te blijven. ‘Ze bijt niet hoor,’ klonk het vervolgens verontschuldigend. ‘Ze is een beetje opgewonden.’ Er gleed een flauwe glimlach over haar gezicht, maar haar ogen stonden dof.

Beschaamd draaide Chantal haar hoofd weg. De woonkamer had de prettige moderne inrichting die ze zich herinnerde. Lichte grenenhouten meubels met veel kussens, violetkleurige gordijnen, laminaatparket, een goedgevulde boekenkast. Aan de muur prijkte de foto van Luna. Naast het televisietoestel bevond zich

haar speelhoek. Een houten poppenhuis, dat Chantal niet eerder gezien meende te hebben, omgeven door een hoop pluchebeesten en ander speelgoed.

‘Hoe gaat het met jou?’

Evelyne had de vraag gesteld, tot geruststelling van Chantal.

‘Het gaat. Ik eh...’ – Claire kneep haar ogen samen, haar tranen verbijtend – ‘... ik heb vannacht geen oog dichtgedaan. Om zeven uur heb ik Luna uit bed gehaald. We hebben samen ontbeten. Daarna heb ik haar naar haar dagmoeder gebracht.’ Er volgde een zenuwachtig lachje. ‘Luna vond het helemaal niet raar dat Christophe er niet was. Hij is zo vaak al vroeg de deur uit. Toen ik weer terug was, ben ik gaan bellen. Eerst mijn werk...’ – Claire werkte op de boekenafdeling van de FNAC – ‘... daarna mijn moeder.’ Ze slikte. ‘En toen Marianne...’

Christophes ex. Chantal had de vrouw nooit ontmoet, maar ze kende het verhaal. Toen Christophe Marianne had ingeruild voor de zeventien jaar jongere Claire, had Marianne het huis aan de rue des Roses verlaten, maar niet zonder er een royale alimentatieregeling uit te slepen.

‘Sorry, willen jullie niet zitten?’ Afwezig wees Claire naar de eethoek in het aanpalende vertrek. ‘Wacht, ik ruim even op.’ Op tafel stonden twee koffiemokken. ‘De buurvrouw. Ze had het vanochtend op de radio gehoord.’

‘O...’ Chantal voelde hoe ze tot achter haar oren kleurde. ‘Met de uitzending vanochtend is het niet helemaal gelopen zoals het hoort. Het spijt me dat niemand je van tevoren heeft ingelicht. We waren...’

‘Nieuws is nieuws,’ onderbrak Claire haar koel. ‘Toch?’

Het was een typische Christophe-uitspraak. Nieuws moest zo snel mogelijk de zender op. Anders ging de concurrent ermee aan de haal.

‘Willen jullie iets drinken? Koffie, of iets anders?’

‘Koffie is prima,’ antwoordde Evelyne.

‘En jij?’

‘Ik ook,’ haastte Chantal zich te zeggen. ‘Heb je hulp nodig?’

Claire was al verdwenen in de keuken. Afgezien van de uitval naar de hond maakte ze een buitengewoon beheerste indruk. Ergens in huis sloeg de verwarmingsketel aan. Daarna was het stil. Chantal liet haar blik naar het terras achter het huis dwalen. Boven de grindtegels was een touw gespannen waaraan vetbol-
len hingen.

‘Hier.’ Claire zette drie volle mokken neer en liep terug om suiker en lepeltjes te halen.

Chantal hoorde geslobber. Toen ze haar hoofd draaide, zag ze hoe de hond in de mand zich lag te likken.

‘Lady is de enige die gezien heeft wat er is gebeurd,’ zei Claire, die de blik had opgemerkt. Ze nam een slokje koffie. ‘We hebben haar sinds een halfjaar. Voor Luna. Christophe vond het een goed idee dat ze een speelkameraadje had. Het is een teef van negen jaar. Ze komt van een oude vrouw die niet meer voor haar kon zorgen.’

Er viel opnieuw een stilte.

‘Waar is het gebeurd?’ vroeg Evelyne zacht.

‘Dáár.’ Claires vinger wees richting achtertuin. ‘Aan het eind van de rue des Lilas is een veldje waar honden zonder riem mogen. ’s Ochtends en ’s middags laat ik haar uit. ’s Avonds is het de beurt aan Christophe. Wás...’ Terwijl ze haar ogen kort dichtkneep, slikte ze iets weg. ‘Gisteren...’ Er klonk een kuchje. ‘Even na elfen ging Christophe de deur uit. Altijd om dezelfde tijd. Zodra de eindtune van het late nieuws begint, is Lady niet meer te houden. Meestal is Christophe na een paar minuten alweer terug. Hij is niet zo’n wandelaar. Toen hij na een kwartier nog niet terug was, ben ik gaan kijken waar hij bleef. Het miste. Ik dacht nog even dat hij Lady was kwijtgeraakt. Dus wilde ik hem bellen, maar toen zag ik zijn mobieltje op de salontafel liggen. Op een gegeven moment heb ik mijn jas aangetrokken om naar buiten te gaan. Dat was om halftwaalf. Toen ik de deur opendeed, stonden er twee politiemannen op de stoep.’ Ze kuch-

te opnieuw. 'Ik moest meteen mee. Er was iets met Christophe gebeurd. Wat, dat zeiden ze niet. Ik heb mijn buurvrouw gevraagd om op Luna te letten en ben in de politieauto gestapt die met zwaailicht en sirene naar Limoges reed. Toen we bij het ziekenhuis aankwamen, bleek Christophe al te zijn overleden.'

Op een van de vetbollen waren twee koolmeesjes neergestreken die er om beurten in pikten. Chantal dacht aan de mist. Hoeveel meter was het zicht gisteravond geweest? Hoe hard had de ambulance kunnen rijden? Hoeveel kostbare tijd was er onderweg verloren gegaan?

Evelyne haalde voorzichtig adem. 'Heb je hem...?'

'Née.' Met een gezicht vol afschuw kromp Claire ineen. 'Ze hebben me niets laten zien. Alleen zijn jas, of wat daar nog van over was. Als ik het goed begrepen heb, is hij meters meegesleurd.'

Chantal nam een slok koffie, zichzelf dwingend om de beelden te verdringen en Claire gewoon te blijven aankijken.

'Om een uur of één heeft de politie me thuisgebracht. Ze wilden me nog met een psychologe laten praten, maar daar had ik geen zin in. Ik wilde naar huis, naar Luna.' Claire slikte. 'Toen ik uit de politieauto stapte, zat Lady voor de deur te wachten.'

De hond was opgestaan.

'Ja. Brave hond ben jij. Heel braaf.' Ze haalde de teef aan. 'Christophe ligt op de pathologie. Ik moet hem nog officieel identificeren.'

'Is er iemand die met je meegaat?' vroeg Evelyne bezorgd.

'Mijn moeder.' Claire wierp een blik op de steeds dikker wordende sneeuwvlokken. 'Ze is onderweg, vanuit Orléans. Ik verwacht haar over een uurtje of twee. Ze blijft een paar dagen logeren. Zolang als nodig is, heeft ze beloofd.'

'Als we iets voor je kunnen doen, moet je het zeggen,' zei Evelyne.

'Jullie hebben vast een hoop andere dingen te doen.'

De laatste zin klonk bitter. Chantal verbaasde zich er niet eens over. Christophe was een workaholic. Werkweken van tachtig,

negentig uur waren voor hem volstrekt normaal. Veel tijd was er niet voor zijn gezin overgebleven. Zelfs in het weekend werkte hij. Zondagochtend presenteerde hij een discussieprogramma. Tegen wil en dank, zoals hij altijd beweerde. Als er betere presentatoren waren, maakte hij meteen plaats. Maar in werkelijkheid vond hij het programma waarin veel politiek en economie aan bod kwam veel te leuk om het aan iemand anders over te laten.

‘Het spreekt vanzelf dat heel RLP zeer geschokt is,’ zei Evelyne, aan wie Claires bitterheid evenmin was ontgaan. ‘In het nieuws van twaalf uur spreekt Robert Castelloux een in memoriam uit. Ik hoop dat je daarmee akkoord bent?’

Lady was gaan blaffen.

‘De bel,’ verontschuldigde Claire zich. Ze was opgestaan. ‘Blijf alsjeblieft zitten.’

‘Nee, we moeten gaan.’ Evelyne dronk haar mok leeg. ‘Niet-waar, Chantal?’

Chantal knikte. Zelden had ze zich zo ongemakkelijk gevoeld.

*
*
*

De rue des Lilas lag aan de rand van de bloemenwijk en kwam uit op een lange straat. Een rondweg, zo leek het. Er was dan ook gestrooid.

Het hondenveldje bevond zich direct om de hoek. Een langwerpig terrein, met een lengte van een meter of honderd, dat met een brede stoep aan de rondweg grensde. Aan de andere zijde grensde het terrein aan een manshoog hekwerk waarachter, verstopt tussen bomen en struiken, huizen lagen.

Chantal had haar auto op de stoep gezet en was uitgestapt. Het veldje ging schuil onder een maagdelijk sneeuwdek. Van een dodemansrit was niets te zien, noch van iets dat op een politie-onderzoek wees. De enige sporen waren die van hondenvoeten die kriskras door de sneeuw liepen.

‘Bizar...’ Evelyne was naast haar komen staan.

‘Alsof er niets is gebeurd.’ Chantal trok de kraag van haar jasje omhoog en draaide haar rug tegen de wind in.

‘Weet jij hoe laat het is gaan sneeuwen?’

‘Toen ik vanochtend uit Monteil vertrok, sneeuwde het al. Op de A20 waren sneeuwschuivers aan het werk. Nog vóór vijf uur dus. Als je ervan uitgaat dat die wagens niet meteen de weg op gaan, moet het al eerder flink zijn gaan sneeuwen. In het politiebericht stond niets over sneeuw, hè?’

‘Nee,’ zei Evelyne terwijl ze haar shawl voor haar mond trok, ‘en ook niet over mist.’

Over de rondweg naderde een personenauto. Achter het stuur zat een oudere man die hen met verbazing aanstaarde. Twee vrouwen zonder winterjas, in een sneeuwbuï. Vreemd. Je zag het hem denken.

Chantal wachtte tot de auto voorbijgereden was. ‘Waar zou jij je hond uitlaten als je Christophe was?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Hier aan de rand, of daarachter bij het hek?’

‘Hier.’ Bibberend wees Evelyne op de stoep.

‘En waarom?’

‘Omdat een hondenveldje altijd vol hondendrollen ligt.’

‘Dus dan heeft hij hier staan wachten terwijl Lady ergens daar haar behoefte deed?’

‘Precies.’

‘Raar dat die auto hem niet heeft gezien.’ Chantal gebaarde naar een van de straatlantaarns aan de overzijde van de rondweg. Aangezien ze haar bril nog op had, kon ze het straatnaambordje lezen: AVENUE MARCEL PAGNOL.

‘Het was mistig,’ wierp Evelyne tegen.

‘Maar met zoveel verlichting moet je toch iets zien?’

‘Misschien was die chauffeur dronken of reed hij te hard.’

Chantal speurde de rondweg af. De straat was behoorlijk breed. Je kon hier makkelijk veel harder dan de toegestane vijftig kilometer rijden.

Uit de richting van Limoges naderde een rode personenauto die op hun hoogte bleef staan. De bestuurder drukte kort op zijn claxon.

‘O, god nee.’ Chantal trok Evelyne mee naar haar auto. Ze had de journalist van de *Télégraphe* herkend. De eerste aasgier. ‘Wegwezen!’

*Darkness falls across the land
the midnight hour is close at hand
creatures crawl in search of blood
to terrorize your neighbourhood
and whomsoever shall be found*

Uit de transistorradio boven het bureau schettert Michael Jackson. Even verderop staan mijn kamergenoten te dansen. Het lijkt nergens op, maar ik doe alsof ze het fantastisch kunnen en werp af en toe een bewonderende blik hun kant op.

Ze hebben de ramen opengezet en roken. Omdat ze weten dat ik er niet tegen kan, blazen ze af en toe de rook mijn kant op. Ik doe mijn uiterste best om niet te gaan hoesten en concentreer me op het huiswerk voor morgen. Eén pagina uit de Aeneas voor Latijn en één uit de Ilias voor Grieks, die ze straks zullen overschrijven.

Een nieuwe wolk drijft mijn kant op. Ik buig me over het schrift. Hoe eerder ik klaar ben, hoe eerder ik weg mag. Tenminste, als ze me laten gaan. Ze beweren dat ik beter niet in mijn eentje over het terrein kan dolen. Veel te gevaarlijk voor jongens met meisjesgezichtjes zoals ik. Bovendien kan ik niet rennen als er wat gebeurt. Ik ben te langzaam. Daarom heb ik bescherming nodig. Hún bescherming.

Ik ben inderdaad langzaam. Bij de dagelijkse veldloop kom ik stevast als laatste binnen. Ik zou meer aan sport moeten doen,

maar ik haat sport. En omdat ik sport haat, heeft mijn vader me naar deze school gestuurd.

‘Kom, dansen!’ roept iemand.

Ik schud van nee en wijs op het huiswerk dat nog niet af is.

‘Eerst dansen,’ zegt de jongen.

Met een ruwe beweging trekt hij me van mijn stoel af.

‘Laat zien.’

‘Wat?’ Ik doe alsof ik hem niet begrijp.

Hij trapt er niet in. ‘De pasjes,’ zegt hij grijnzend. ‘De flikkerpasjes. Laat zien hoe het moet.’

De andere jongens duwen tegen mijn schouder. Er is geen weg terug. Ik moet dansen. Dus zet ik een paar onbeholpen bewegingen in.

‘Née,’ roept de jongen die me van de stoel heeft getrokken.

‘Niet zo. Flikkerpasjes willen we zien.’ Hij kijkt me dreigend aan.

De plaat is bijna afgelopen.

‘Nu!’

Ik doe zo stijf mogelijk, probeer tijd te winnen.

‘Lul!’

Uit de radio klinkt het intro van Veronique Samsons ‘Amoureuse’. Verontschuldigingend steek ik mijn handen op en wil weer aan mijn bureau gaan zitten.

‘Née, niet zitten!’ gebiedt de leider van de drie. ‘Op deze muziek kun je ook dansen. Zal ik je laten zien hoe?’

Zonder een antwoord af te wachten slaat hij zijn armen van achteren om me heen en trekt me naar het midden van de kamer. Ik voel hoe hij zijn geslacht tegen mijn billen duwt en stotende bewegingen maakt. De andere jongens schreeuwen het uit van pret.

De deur van Christophes kamer was dicht en de lamellen voor het glas waren zo gedraaid dat niemand naar binnen kon kijken.

‘De heren zijn nog in gesprek.’ Sylvie had Chantal en Evelyne zien binnenkomen.

Chantal keek op haar horloge. Het was kwart voor twaalf. Ongetwijfeld hadden Cedric en Castelloux een waslijst aan onderwerpen die besproken moesten worden.

‘Alles onder controle?’ Evelyne had haar vaste plaats aan de nieuwsdesk ingenomen, schuin tegenover Sylvie.

‘Ja, hoor,’ klonk het alsof het de hoogste tijd was dat iemand haar afloste.

‘Oké. Vertel maar wat ik moet weten.’

‘Iemand van de *Télégraphe* wil een reactie van RLP op de dood van Christophe,’ begon Sylvie. ‘Ze wilden Cedric spreken, maar ik heb gezegd dat Castelloux de woordvoerder is.’

‘Heel goed.’ Evelyne knikte. ‘Trouwens, heb je Castelloux al opgenomen?’

‘Ja. Het item staat in de bak.’

De ‘bak’ was de verzamelplaats voor alle nieuwsbijdragen die klaar voor uitzending waren. Chantal ging naast Sylvie aan de nieuwsdesk zitten en opende het computerprogramma. Het item heette ‘IMC’, een afkorting voor ‘in memoriam Christophe’ vermoedde ze, en het duurde nog geen twee minuten.

‘De sneeuw zorgt voor een stortvloed aan ongelukken,’ ging

Sylvie verder met de overdracht. ‘Op de RN145 blokkeert een gekantelde tankauto het verkeer. In de tank zit ammoniumnitraat. Volgens de brandweercommandant van Guéret is de situatie levensgevaarlijk en moeten de auto’s die in de file staan als de wieweerge worden teruggeleid. Ik heb Clément erheen gestuurd voor een live verslag. Verder zitten alle huishoudens op het Plateau de Millevaches zonder stroom en telefoon. Ik heb een interviewtje geregeld met een van de bewoners van wie de gsm nog niet leeg is.’ Sylvie sprak met het opgefokte toontje waar de hele redactie last van had op dagen dat het nieuws over elkaar heen buitelde. ‘Bellegarde ligt ook plat. Er schijnt een tekort te zijn aan sneeuwschuivers, of iemand is vergeten om die krenge te onderhouden, in ieder geval wordt al het vliegverkeer verder geleid naar Toulouse. Ik probeer de directeur aan de lijn te krijgen, maar hij is er niet, of hij weigert om...’

‘Oké,’ onderbrak Evelyne haar, ‘concentreer jij je maar op de teksten, dan zoek ik de rest uit.’

‘Weet Jules al meer over het ongeluk?’ vroeg Chantal, die zich een kwartslag had gedraaid.

Sylvie haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Als je hem zoekt: hij is in studio 2.’

In Studio 2 werden telefonische interviews opgenomen. Chantal keek of er al een item in de bak stond, maar er was niks. ‘Weet je of-ie de verkeerspolitie al gesproken heeft?’ vroeg ze.

‘Lijkt me wel, hè?’ reageerde Sylvie alsof het de domste vraag was die ze ooit gehoord had, waarna ze zich op haar toetsenbord stortte.

‘Misschien moet jij even je best doen,’ merkte Evelyne op terwijl ze Chantal een veelbetekenende blik toewierp.

Chantal reageerde door grote ogen op te zetten naar Evelyne. Niemand van haar collega’s hoefde te weten dat zij een relatie onderhield met een politie-inspecteur. Bovendien... was het wel een relatie? Sinds Jean een halfjaar geleden officieel gescheiden was, sliepen ze één keer per week met elkaar. Hoewel hij er geen

geheim van maakte dat hij haar vaker wilde zien, vond zij de huidige frequentie prima.

‘Ik ken niemand bij de verkeerspolitie.’ Chantal zei het zo luid dat Sylvie het wel gehoord moest hebben.

‘O.’ Evelyne, die drommels goed wist dat Jean bij de recherche zat, trok een onschuldig gezicht en wees naar de overkant van de redactieruimte.

Chantal draaide zich om.

Met een rood aangelopen gezicht en verwarde haren stevende Cedric op de nieuwsdesk af. ‘Evelyne,’ begon hij kortaf, ‘Castelloux wil je spreken.’

‘Nu?’

‘Ja. Nu.’

Evelyne maakte een verontschuldigend gebaar naar Sylvie en stond op.

‘En jou wil ie ook spreken, Chantal,’ zei Cedric terwijl hij met een nors gezicht achter zijn computer kroop.

‘Mij?’

‘Ja.’

‘Oké.’

Chantal stond op om zich halverwege de redactieruimte bij Evelyne te voegen. Terwijl ze samen op de openstaande deur af liepen, voelde ze de nieuwsgierige blikken van haar collega’s in haar rug. Bij de drempel aangekomen liet ze Evelyne voorgaan.

‘Dames...’ Robert Castelloux zat, uit het zicht, om de hoek. ‘Doen jullie de deur even dicht?’ Hij wachtte met opstaan totdat Chantal de deur had gesloten.

Ze gaven elkaar een hand. De zeventigjarige zakenman oogde als altijd: strak geknipt grijs haar, goed gekleed, energiek. Zijn blik was echter zorgelijk.

‘Ga zitten.’ Met een vriendelijk gebaar wuifde hij naar de bank tegenover hem. Zijn heldergrijze ogen lichtten op. ‘Ik wil dat de inhoud van dit gesprek vertrouwelijk blijft.’

‘Natuurlijk, meneer Castelloux,’ antwoordde Evelyne.

‘Chantal?’

‘Uiteraard,’ haastte Chantal zich te zeggen.

‘Mooi...’ Hij glimlachte waarbij de huid rond zijn ogen zich plooidde. ‘Ik hoef jullie niet uit te leggen wat het overlijden van Christophe betekent voor RLP. Het is een klap, een regelrechte ramp. Christophe was de beste hoofdredacteur die we ooit hebben gehad. Een uitstekende journalist, een goede organisator, een harde werker. Alles wat RLP nu is, is te danken aan Christophe.’

Chantal knikte beamend. In tegenstelling tot de meeste regionale radiostations, waar voornamelijk muziek gedraaid werd afgewisseld met korte bulletins waarin de headlines van Agence France Presse werden voorgelezen, waren er bij RLP nog echte nieuwsuitzendingen, met eigen nieuws en reportages.

‘Momenteel is Cedric Beck de hoogste leidinggevende.’ Castelloux’ ogen stonden strak. ‘Aangezien hij nog niet zo lang in dienst is, heb ik niet echt een beeld van hem. Ik heb de indruk dat het een goede eindredacteur is. Klopt dat?’ Hij keek hen vorschend aan. ‘Evelyne, wat is jouw indruk van Cedric?’

‘Ik eh... vind dat hij het goed doet. Zeker voor iemand die nooit eerder bij de radio heeft gewerkt.’

Cedric Beck kwam van een Parijse krant waar hij jarenlang chef binnenland was geweest.

‘Is het een goede organisator?’ vroeg Castelloux.

‘Zeker.’

Chantal merkte hoe Evelyne niet van plan was het achterste van haar tong te laten zien.

‘En wat vind jij, Chantal?’

‘Het is een prima eindredacteur.’

‘Wat bedoel je met “prima”?’

‘Dat hij zich in korte tijd goed heeft ingewerkt en de juiste journalistieke keuzes maakt.’ Ze besloot het daarbij te laten. Dat er op het menselijk vlak het een en ander aan Cedric schortte, was momenteel niet interessant. Hij kon nukkig zijn, onbereikbaar, een halve autist. Misschien had hij spijt van zijn overstap

naar de provincie, misschien verveelde zijn vrouw zich dood in Limoges, misschien werden zijn kinderen wel op school gepest. Chantal wist het niet. En ze interesseerde zich te weinig voor Cedric om het hem te vragen.

‘Het nieuws is dus in goede handen.’ Terwijl Castelloux zich vergenoegd in de handen wreef, sprak er teleurstelling uit zijn stem dat hij niet meer te weten was gekomen. ‘Maar RLP is meer dan nieuws,’ ging hij verder. ‘Het is een bedrijf met ruim dertig vaste medewerkers, met een begroting van ettelijke miljoenen waarvan een groot deel via reclame-inkomsten gerealiseerd moet worden. Dat laatste is niet zo eenvoudig. Zeker niet nu we midden in een recessie zitten waarin adverteerders de hand op de knip houden. De hoofdredacteur van RLP is de laatste twee jaar tevens commercieel directeur geweest. Een dubbelfunctie waar Christophe zelf om gevraagd heeft om zoveel mogelijk geld voor de redactie vrij te spelen. We zullen niet zo gauw iemand vinden die deze zware taak kan overnemen. Daarom wil ik een interim aanstellen.’

Chantal voelde de bui al hangen.

‘Iemand die Christophes taken overneemt totdat we een nieuwe hoofdredacteur hebben gevonden.’ Hij keek haar nu aan. ‘Chantal, ik weet dat Christophe je niet zo lang geleden gevraagd heeft om eindredacteur te worden. Ik weet ook dat je toen geweigerd hebt, maar ik ken je ook als een ambitieuze vrouw. Daarom wil ik je nu vragen om de dagelijkse leiding van RLP in handen te nemen. Ad interim.’

‘Ik?’

‘Ja, jij.’ Hij was opgehouden zijn handen te wrijven. ‘Nou...?’

Chantal voelde hoe Evelyne naast haar zat te popelen en had de neiging haar een elleboogstoot te geven. Mond houden. Castelloux was een ouwe, sluwe vos. Door het verzoek in Evelyne’s aanwezigheid te doen, rekende hij op een shockeffect.

‘En wie presenteert er dan ’s ochtends het nieuws?’ begon Chantal.

‘Iemand anders,’ antwoordde Castelloux laconiek.
‘En wat gebeurt er met mijn bijdrage voor *Au Point*?’
De achtergrondrubriek waarvoor ze eens per maand een reportage maakte, was haar favoriete programma.
‘Wie weet valt dat wel te combineren.’
‘En wie doet het discussieprogramma op zondag?’
‘Misschien iets voor Cedric?’ Hij liet een gemeen lachje horen.
‘Moet je horen, Chantal. Al je bezwaren zijn van praktische aard. Met een beetje heen en weer schuiven komen we daar vast wel uit.’
‘Het is een hele verantwoording,’ probeerde ze. ‘En wie werft er adverteerders? Daar heb ik echt geen verstand van.’
‘Laat de adverteerders maar aan mij over,’ antwoordde Castelloux. ‘Of aan Maurice.’
Chantal keek Evelyne aan. Maurice was Castelloux’ zoon, een man van rond de veertig, die tot nu toe een playboyachtig bestaan had geleid en meer op de roddelpagina’s van de *Télégraphe* te zien was dan in het bedrijf van zijn vader.
Robert Castelloux negeerde hun reactie. ‘Bovendien...’ – zijn ogen lichtten op – ‘... je staat er niet alleen voor.’ De blik ging naar links. ‘Evelyne werkt voor vijftig procent voor de hoofdredactie. Zo staat het tenminste in haar arbeidscontract.’ Om zijn mond speelde een glimlach. ‘Een betere directiemanager kun je je niet wensen. Natuurlijk... ik weet dat jullie bevriend zijn, maar is dat een bezwaar?’
‘Voor mij niet,’ antwoordde Evelyne veel te snel.
‘Wie weet hiervan?’ vroeg Chantal.
‘Niemand,’ antwoordde Castelloux.
‘Ook Cedric niet?’
‘Nee.’
Ze haalde diep adem. ‘Mag ik erover nadenken?’
‘Natuurlijk.’ De grootvaderlijke blik was weer terug. ‘Maar niet te lang. Binnen achtenveertig uur wil ik een antwoord.’ Hij keek op zijn gouden horloge. ‘Vrijdag vóór twaalf uur wil ik het weten. Akkoord?’

Chantal knikte.

‘Mijn 06-nummer.’ Hij reikte haar een kaartje aan. ‘Maar geef het alsjeblieft niet verder. Evelyne...’ Castelloux was opgestaan en wees naar het onder stapels papier bedolven bureau. ‘Denk jij dat je hier wijs uit wordt?’

‘Zal wel moeten, hè?’

‘Fijn. Dan wil ik binnen twee dagen een overzicht van alle lopende zaken. Financiën, techniek, personeel, adverteerders... de hele rimram.’

* * *

De man die het alarmnummer gedraaid had, heette Aubert. Jules was erin geslaagd de naam los te peuteren van de verkeerspolitie, maar toen hij Aubert had gebeld om een reactie had de man meteen opgehangen.

Even na vieren reed Chantal de wijk in. Het weer was wonderbaarlijk omgeslagen. Een strakblauwe hemel met een stralende zon. De sneeuw op de daken smolt zienderogen weg.

‘Eindbestemming bereikt,’ meldde haar tomtom.

Aubert woonde aan de rue des Tulipes, nummer dertien. Een doodlopende straat, net zoals de straat waar Christophe woonde, met het verschil dat de huizen groter waren en verder van elkaar af stonden. Nummer dertien was het laatste huis aan de rechterkant. Een villa met witgepleisterde muren en gesloten rolluiken. In vergelijking met die van de burens leek de tuin op een sloperij. Her en der verspreid lagen een oude wasmachine, een koelkast, een grasmaaier en andere afgedankte apparaten. In de oprit naast het huis stond een auto zonder wielen op houtklossen. In de hoek van de tuin was iets wat leek op een kippenren of een hondenkennel, maar Chantal hoorde geen dierengeluiden.

Bij de voordeur hing een zelfgemaakt naambordje: LOUISE EN DIDIER AUBERT. Ze belde aan, maar er klonk geen bel of zoemer. Na een tweede poging besloot ze te kloppen. Toen ook dat niets

opleverde en ze bijna op de terugweg was, ging de deur alsnog open.

Op de drempel stond een man met dun grijswit haar in een oude ochtendjas waaronder hij een coltrui droeg, een streepjespantalon en afgetrapte zwarte schoenen. Chantal schatte de man tussen de zeventig en de tachtig.

‘Meneer Aubert?’

Geen reactie.

‘Ik begreep dat u gisteravond de politie heeft gebeld.’ Ze was harder gaan praten.

Auberts ogen schoten schichtig heen en weer. ‘Gisteravond?’

‘Het ongeluk.’ Ze wees in de richting van de rondweg.

‘Ik heb alles verteld. Bent u van de politie?’

‘Nee, van de radio.’ Uit haar schoudertas haalde ze haar perskaart. ‘Hier. Ziet u? RLP. En dit ben ik.’ Terwijl ze op de foto wees, zette ze haar beste glimlach op.

Aubert knikte zonder het pasje een blik waardig te keuren.

‘De man die gisteravond is doodgereden,’ ging Chantal verder, ‘was mijn baas. En een goede vriend.’

‘O.’

Ze meende een schrikreactie te zien. ‘Ik wilde u wat vragen. Mag ik binnenkomen?’ Ze zette een stap naar voren om meteen bedorven lucht en te lang gedragen kleren te ruiken.

Aubert was zo overrompeld door haar actie dat hij een stapje opzij had gezet, maar in zijn ogen stond nog steeds hetzelfde wantrouwen. ‘Bent u van de gemeente?’

Bij de vraag sloeg de alcoholwalm in haar gezicht. ‘Nee, ik ben van de radio.’

Hij leek over de woorden na te denken, waarna hij zijn gereserveerdheid langzaam liet varen. ‘Komt u maar mee.’ Hij ging haar voor naar de woonkamer en wachtte tot ze binnen was om de deur achter haar dicht te trekken.

Het vertrek lag op het zuidwesten. Doordat de rolluiken geopend waren, zag ze eerst het in het zonlicht opwarrelende stof

en pas daarna alle stapels kranten, tijdschriften, kleren en beddengoed. In de kamer stonden verder een aftandse sofa met een plaid en een vettig kussen, een fauteuil die zicht bood op een kastje met een televisietoestel en een laag tafeltje waarop een tien liter wijntank van bruin plastic prijkte met daaromheen een hoop smerige glazen. Tegen de muur brandde een houtkachel waarop een vies pannetje met deksel stond te pruttelen. Ondanks de zon op de ramen was het niet erg warm. Geld om de centrale verwarming aan te zetten was er blijkbaar niet, want toen ze haar hand op de radiator naast de ingang legde, voelde ze ijskoud metaal.

Aubert stond met zijn rug tegen het raam. In de zon leek zijn haar nog dunner.

‘Ik wilde u vragen wat er gisteravond is gebeurd,’ begon ze. ‘Hebt u er bezwaar tegen als ik het opneem?’

‘Opneem?’

Door het tegenlicht kon ze zijn gelaatsuitdrukking niet goed zien. ‘Voor de radio,’ verduidelijkte ze terwijl ze de microfoon uit haar schoudertas haalde.

‘Is goed.’ De woorden waren nauwelijks te verstaan. Kennelijk had Aubert genoeg gedronken om niet tegen te sputteren.

Snel sloot Chantal haar spullen aan en zette haar koptelefoon op. ‘Test. Een, twee, drie.’ Alles werkte. Door het nauwe pad tussen de rommel liep ze naar de oude man toe, dicht genoeg om met uitgestrekte hand de microfoon tot bij zijn mond te kunnen brengen. ‘Hoe wist u dat er een ongeluk was?’

‘Ik heb het gehoord.’

‘Gehoord?’

‘Ik was buiten.’ Hij draaide zich om en wees naar de achtertuin.

Doordat het terrein langzaam afliep, zag ze tussen de kale struiken het hondenveldje liggen, een paar meter lager dan de tuin van Aubert. Ze schatte dat de rondweg zich niet verder dan een meter of vijftig van het huis bevond.

‘Ik stond buiten te pissen.’ Hij hoestte waarbij de alcohollicht in volle hevigheid werd uitgeademd. ‘Doe ik altijd,’ voegde hij eraan toe. ‘Niets is lekkerder dan pissen in je eigen tuin.’

‘En toen?’

‘Toen hoorde ik hoe meneer Bourdes Lady riep.’

‘Kende u meneer Bourdes?’

‘Niet persoonlijk, maar ik weet wie hij was.’ Aubert wees op een van de stapels tijdschriften.

Ze knikte. Christophe Bourdes was een prominente *Limougeaud*. Hoofdredacteur van een links liberaal radiostation en daarmee een geliefd slachtoffer van de rechtse *Télégraphe*.

‘’s Avonds laat meneer Bourdes de hond uit,’ ging de oude man verder. ‘’s Middags doet zijn vrouw dat. Een jong pittig vrouwtje. Ik weet ook waar ze wonen.’ Hij hield abrupt op met praten en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat wilde je ook alweer weten?’

‘Of u het ongeluk hebt gezien.’

‘O ja.’ De frons werd dieper. ‘Niet gezien, maar gehoord. Ik stond met mijn rug naar het veldje toe, toen ik de auto hoorde optrekken.’

‘Optrekken? Bedoelt u dat de auto eerst stilstond?’

‘Ja. Toen ik mijn gulp dicht ritste, was het stil. Muisstil.’ Aubert trok een bedenkelijk gezicht alsof hij zich nu pas realiseerde wat hij zei. ‘Daardoor hoorde ik ook het aanslaan van de motor en het optrekken. Heel hard optrekken.’

‘Hebt u ook iets gezien?’

‘Ja, toen ik me omdraaide.’

‘Wat zag u dan?’

‘De koplampen.’ Hij duwde haar opzij, liep naar het tafeltje en vulde een glas wijn dat hij in één teug leegdronk.

Ze zag hoe zijn hand trilde. Voorzichtig liep ze op hem af. ‘Waar stond meneer Bourdes toen de auto optrok?’ vroeg ze.

‘Ik zag alleen de koplampen. Een fel licht. En daarna hoorde ik de klap. Een dof geluid als een zak aardappels die van de trap wordt gegooit. Geen schreeuw, geen gekerm. Alleen maar...’ De

oude man kneep zijn ogen dicht. 'En natuurlijk hoorde ik het brullen van de motor en het blaffen van de hond.' Hij schonk zichzelf een nieuw glas in dat hij ijlings achteroversloeg.

'Hebt u kunnen zien wat voor auto het was?'

'Auto?'

'Wat voor merk, bedoel ik.'

'Het was geen personenauto.'

'Waarom denkt u dat?'

'De koplampen stonden hoog. Hoger dan bij een gewone auto. Bovendien was het een dieselmotor. Een zwaar geluid. Vooral...' – in Auberts ogen stond een mengeling van ontzetting en ongeloof – '... toen hij probeerde weg te rijden.' Met onverwachte kracht trok Aubert haar mee naar de tuindeur, stapte het terras op en liep tot aan de struiken. 'Daar is het gebeurd.'

Ze volgde de dunne witgele vinger van de man die naar het midden van het veldje wees.

'En dáár is ie weggereden.' De vinger zwaaide richting Limoges.

Tussen de takken tuurde ze naar het hondenveldje. Het sneeuwdek was minder dik dan vanochtend, maar ook vanaf de hoger gelegen tuin van Aubert kon ze geen sporen zien. Te ver weg.

'Ik ben meteen naar binnen gerend om het alarmnummer te bellen,' ging hij hoestend verder. 'Daarna ben ik weer naar buiten gegaan.' Hij wees op een poortje in het hekwerk. 'Meneer Bourdes was er slecht aan toe. Héél slecht.'

Ze vroeg zich af hoe de oude man Christophe in de mist had kunnen vinden. Misschien had Christophe nog gekermd of was de hond bij hem gebleven. 'Hoe lang duurde het voordat de ambulance er was?' vroeg ze.

'Geen idee. In ieder geval te lang. Toen ze er waren wist ik al dat hij het niet zou overleven. Een been stak helemaal de verkeerde kant uit, zijn gezicht zat onder het bloed en zijn bovenlijf leek wel...' Hij maakte een gebaar alsof hij moest kokhalzen, liep terug naar de woonkamer en schonk zichzelf weer een glas wijn in.

Chantal volgde hem met haar microfoon. 'Waren er nog meer mensen die iets hebben gezien of gehoord?'

Met zijn tong veegde Aubert wat wijn van zijn lippen. 'Alle huizen hier hebben dubbel glas, kunststof kozijnen, god weet wat nog meer. Niemand ziet of hoort iets, of wil het niet. Ik ben de enige die met de politie heeft gesproken.'

'Volgens de politie was er sprake van een ongeluk.'

'Een ongeluk?' Met een verdwaasde, ongelovige blik keek hij haar aan. 'Aan m'n...'. De alcohol maakte hem het spreken steeds moeilijker. 'Wil jij niks?' Aubert stak een beduimeld glas in haar richting.

'Nee, dank u.' Met een verontschuldigende glimlach zette ze de recorder uit. 'Een andere keer misschien.'

* * *

Via de rue des Lilas reed Chantal naar het hondenveldje. Op het moment dat ze haar auto op de stoep wilde parkeren, ging haar telefoon. Ze haalde het mobieltje uit haar schoudertas, zag Jeans naam op de display staan en nam onmiddellijk op.

'Hallo, Jean.'

'Chantal...'

Ze hoorde hem zwaar ademen.

'Ik hoor net op de radio wat er is gebeurd. Vreselijk.' Hij slikte alsof hij niet wist hoe hij verder op het nieuws moest reageren. 'Waarom heb je me niet gebeld?'

Inderdaad. Waarom niet? Jean was vandaag vrij. Een verplichte compensatiedag om zijn gigantische berg overuren weg te werken. Hij had beloofd om de boudoirachtige donkerrode muren van zijn slaapkamer over te schilderen. Wit zou het worden, gebroken wit, net zoals de muren in haar huis in Monteil. Hij wilde dat ze zich ook bij hem thuis zou voelen. Kennelijk was hij zo druk in de weer geweest dat hij geen tijd had gehad om naar de radio te luisteren.

‘Ik wilde je niet storen,’ zei ze.

‘Je stoort me nooit,’ klonk het bijna als een verwijt. ‘Weet je al meer over hoe het gebeurd is?’

‘De politie gaat uit van een ongeluk.’

‘Maar jij gelooft niet dat het een ongeluk is.’

‘Nee.’ Ze wierp een blik op het hondenveldje. Nu het sneeuwdek grotendeels was weg gedooid viel het spoor duidelijk te zien. Zo’n dertig meter vanaf het begin van het veldje was de auto met twee banden op het gras beland, daarna met vier, om vervolgens met een slinger weer de weg op te rijden richting Limoges.

‘Waar precies in Feytiat is het gebeurd?’ vroeg Jean.

‘Op de avenue Marcel Pagnol.’

‘Dat is een notoire sluiproute,’ klonk het alsof hij het onderzoek van zijn collega’s bij voorbaat wilde goedpraten. ‘Het zou me niets verbazen als de chauffeur dronken is geweest.’

‘Ik heb net iemand gesproken die iets heel anders beweert.’

‘Wat dan?’

‘Dat de auto in kwestie eerst stilstond om vervolgens op te trekken.’

‘O?’

‘Iemand heeft Christophe staan opwachten.’

‘En wie beweert dat?’

‘Didier Aubert. Zijn tuin grenst direct aan het hondenveldje. Hij stond gisteravond buiten te plassen en heeft alles met eigen ogen gezien.’

‘Volgens mij mistte het gisteravond.’

‘Hij heeft de koplampen van de auto gezien,’ verbeterde ze zichzelf. ‘De rest heeft hij gehoord.’

Er viel een stilte.

‘Aubert is gisteren door de politie gehoord,’ voegde ze er kregel aan toe. ‘Daarom vind ik het ook zo vreemd dat de politie van een ongeluk spreekt.’

‘Weet je wie het onderzoek leidt, Chantal?’

‘Nee.’ Ze verweet zichzelf dat ze er Jules niet naar had gevraagd.

‘Wil je dat ik het voor je uitzoek?’

‘Doe ik zelf wel.’

‘Je bent boos, hè?’

‘Ja,’ antwoordde ze hartgrondig. ‘Dit was geen ongeluk.’

‘Wat dan?’

‘Opzet. Moord.’ Het was eruit voor ze er erg in had.

‘Wie zou er in hemelsnaam een moordaanslag op Christophe willen plegen?’ vroeg Jean op geduldige toon.

In een flits liet ze de afgelopen drie jaar dat ze bij RLP werkte de revue passeren. Het station had vaak genoeg over zaken bericht waar de direct betrokkenen niet blij mee waren. Bouwfraude, geknoei met arbeidscontracten, een niet-functionerende ziekenhuisdirecteur, een gedeputeerde die rommelde met Europese aanbestedingen. Christophe huldigde het principe dat de pers autoriteiten kritisch diende te volgen. Journalisten waren de waakhond van de democratie. In het discussieprogramma op zondag gaf hij als hoofdredacteur het goede voorbeeld. Zijn interviews waren gevreesd. Er waren genoeg politici en ondernemers die zich in alle mogelijke bochten wrongen om vooral niet naar de studio te hoeven komen.

‘Een hoofdredacteur heeft niet alleen maar vrienden,’ antwoordde ze ten slotte.

‘Maar het gaat wel heel ver om hem dan uit de weg te ruimen. Vind je niet?’ Uit Jeans stem sprak ongeloof.

‘Er lopen genoeg gekken rond. Dat hoef ik jou toch niet te vertellen, Jean.’

Aan de andere kant van de lijn viel weer een stilte.

‘Kom je vanavond?’

Ze moest om zijn vraag glimlachen. Het was lief bedoeld. Hij wist hoezeer ze op haar baas gesteld was en wat voor impact zijn dood op haar moest hebben. Hij wilde haar troosten, haar rug strelen. Misschien zouden ze de liefde bedrijven op het vloerkleed voor de open haard van zijn huurwoning.

‘Ik kan ook naar jou toe komen.’

‘Néé!’ Terwijl ze naar de bandensporen op het hondenveldje keek, dacht ze koortsachtig na over haar reactie. ‘Na alles wat er vandaag gebeurd is, wil ik even alleen zijn, nadenken. Begrijp je dat?’

‘Natuurlijk begrijp ik dat.’

Ze hoorde hem twijfelen.

‘Zien we elkaar zaterdag?’

Ze slikte. Zaterdag kwam Laura, Jeans zevenjarige dochter die om de twee weken het weekend bij haar vader doorbracht. Een typisch enig kind. Aan de ene kant zelfstandig, aan de andere kant onuitstaanbaar wanneer ze haar zin niet kreeg. De scheiding van haar ouders scheen de laatste karaktereigenschap versterkt te hebben. In ieder geval dicteerde Laura het weekend. Dat betekende op zaterdagmiddag cheeseburgers bij McDonald’s, vervolgens naar de film, dan ijs bij Mövenpick, snel terug naar huis om haar favoriete televisieprogramma niet te missen en ’s avonds eten bij de een of andere pizzatent. Zondagochtend stond paardrijden op het programma, ’s middags moesten er pannenkoeken worden gebakken, en daarna werd ze naar haar moeder teruggebracht.

‘Is het goed als ik je nog bel?’ vroeg Chantal.

‘Oké.’

Knap. Hij liet zijn teleurstelling niet blijken.

‘Dag, Chantal.’

‘Dag, Jean.’

Toen ze het gesprek wegdrukte, moest ze voor de eerste keer die dag huilen.